

ANÀLISI

Després del 19-N cal treure una primera conseqüència: el panorama polític a Catalunya s'espanyolitza i es consolida una opció, el PP, obertament bel·ligerant amb el pacte estatutari del 1979.

En segon lloc, tot i no treure majoria absoluta, CiU ha fet uns bons resultats que li donen una majoria claríssima i la situen indiscutiblement al govern de Catalunya. A partir d'ara, però, cal plantejar la construcció d'un gran espai central -PSC-CiU- que doni estabilitat i que permeti construir un front per aprofundir l'autogovern que pugui ser alhora una bona eina per respondre davant possibles involucions provinents d'un hipotètic futur govern del PP a Madrid.

L'altra nota destacada pel que fa a la configuració immediata de l'escenari polític català és la consolidació de Nadal, que ha aguantat més que sobradament la davallada socialista. El candidat socialista ha fet una campanya no agressiva -allunyada d'una dinàmica espanyola molt crispada que el podia haver temptat- que ha donat els seus resultats.

Finalment també és destacable l'augment d'ERC, que permet continuar essent optimista respecte el futur d'aquesta formació. Juntament amb el d'IC, el resultat d'ERC demostra que l'esquerra a Catalunya és plural.

Jordi Sánchez

CONDICIONA QUALESEVOL PACTE AL "CONTRACTE AMB CATALUNYA"

Colom pot ser clau

■ Esquerra Republicana no ha assolit l'objectiu central de la seva campanya electoral (conservar el tercer lloc al parlament de Catalunya), però ha sortit beneficiada per l'aritmètica parlamentària. La pèrdua de la majoria absoluta de CiU pot atorgar als tretze diputats d'ERC un paper protagonista durant la pròxima legislatura. El secretari general del partit independentista, Àngel Colom, no ha descartat en cap moment un pacte amb la coalició nacionalista, però només a condició que CiU es comprometí a "fer un pas endavant" en l'autogovern català. Un pas endavant que es concreta, segons les paraules del líder republicà, en la consecució del concert econòmic i l'elaboració d'un nou Estatut Nacional d'Autonomia, dues propostes contingudes en el "Contracte amb Catalunya" que ERC ha enviat a tots els domicilis del Principat.

En qualsevol cas, Colom haurà d'esperar a veure quan i amb qui Pujol decideix obrir el

Àngel Colom. ERC no descarta un acord de governabilitat amb CiU.

ball de les converses. I això, segons tots els indicis, no es produirà fins després de les eleccions generals del març.

Mentrestant, el partit independentista té tres mesos per reflexionar sobre quina pot ser la millor estratègia. I la salut del pacte d'esqueres de l'Ajuntament de Barcelona no pot ser aliena a aquesta reflexió. No és fàcil jugar diferent a cada banda de la plaça de Sant Jaume.

LA MANCA D'IMPLANTACIÓ TERRITORIAL TORNA A PERJUDICAR LA FEDERACIÓ

IC: bon creixement, poc lluïment

■ La coalició entre iniciativa per Catalunya i els Verds ha funcionat, però només a la circumscripció de Barcelona. Dels onze diputats totals, deu els treuen per aquesta circumscripció, i l'onzè per Tarragona. Aquest fort desequilibri ha provocat una de les paradoxes d'aquestes eleccions: IC-Els Verds ha aconseguit un nombre de vots absoluts més alt que ERC, però resta per sota en el repartiment d'escons i es queda en un trist cinquè i darrer lloc.

Tot i això, Rafael Ribó se'n pot anar satisfet a casa: en primer lloc, la distància entre ex-comunistes i socialistes s'ha reduït considerablement (de 33 diputats l'anterior legislatura a 23 en la pròxima), cosa que modifica la correlació de forces dins de l'es-

Joan Ribó. IC guanya 4 diputats respecte el 92.

querra catalana; en aquest sentit, Ribó surt en millor posició en l'inajornable diàleg entre el conjunt de l'esquerra catalana. En segon lloc, Iniciativa ha estat capaç d'evitar que els vots perduts pel PSC al cinturó de Barcelona hagin anat a parar al Partit Popular, com s'especulava durant els últims mesos. La conurbació de Barcelona s'ha mantingut fidel, en línies generals, a l'esquerra fugint de la temptació lerrouxista alimentada descaradament pel Partit Popular. I un últim motiu de sa-

tisfacció per a Rafael Ribó és l'increment de participació en aquestes eleccions -una autèntica obsessió per a ell i la seva força política-, acompanyat a més per la pèrdua de la majoria absoluta de CiU.